R E P U B L I K A H R V A T S K A
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-449/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Pavi Garić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Štefice Ćosić, OIB: 36711212307, iz Slavonskog Broda, Naselje Andrije Hebranga 8/25, zastupana po punomoćniku Željku Mendešu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tužene Addiko Bank d.d., OIB: 140363333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupana po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 21. listopada 2026., u nazočnosti tužiteljice Štefice Ćosić, osobno, i punomoćnika tužiteljice Željka Mendeša, odvjetnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave presude, 4. studenoga 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe članka 6. Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140030242-26000048576/2005., od dana 27. 06. 2005. godine, sklopljenog između tužitelja ŠTEFICE ĆOSIĆ iz Slavonskoga Broda, Naselje Andrije Hebranga br. 8/25, OIB: 36711212307, kao korisnika kredita, i tuženika ADDIKO BANK d. d. Zagreb, Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB: 14036333877 (kao pravnog sljednika SLAVONSKA BANKA d. d. Osijek odnosno HYPO ALPE-ADRIA-BANK d. d. Zagreb), kao kreditora, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d. d. Zagreb, Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB: 14036333877 (kao pravnom sljedniku SLAVONSKA BANKA d. d. Osijek odnosno HYPO ALPE-ADRIA-BANK d. d. Zagreb), da tužitelju ŠTEFICI ĆOSIĆ iz Slavonskoga Broda, Naselje Andrije Hebranga br. 8/25, OIB: 36711212307, isplati iznos od 217,17 eura (slovima: dvije stotine sedamnaest eura i sedamnaest centi) sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 15 % godišnje od dana 01. 07. 2002. godine pa do dana 31. 12. 2007. godine, a od dana 01. 01. 2008. godine pa do dana 31. 07. 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je

prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 % poena, a od dana 01. 08. 2015. godine pa do dana 31. 12. 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a od dana 01. 01. 2023. godine pa do dana isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena a koja teče od dana 29. 06. 2005. godine pa do dana isplate i to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d. d. Zagreb, Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB: 14036333877 (kao pravnom sljedniku SLAVONSKA BANKA d. d. Osijek odnosno HYPO ALPE-ADRIA-BANK d. d. Zagreb), da tužitelju ŠTEFICI ĆOSIĆ iz Slavonskoga Broda, Naselje Andrije Hebranga br. 8/25, OIB: 36711212307, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 511,64 eura (slovima: pet stotina jedanaest eura i šezdeset četiri centa) sa zakonskom zateznom kamatom koja po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena a koja teče od dana presuđenja pa do dana isplate i to u roku od petnaest dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je tuženik pravni sljednik trgovačkog društva SLAVONSKA BANKA d. d. Osijek odnosno trgovačkog društva HYPO ALPE-ADRIA-BANK d. d. Zagreb. Tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao kreditor, sklopili su Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140030242-26000048576/2005. (dalje u tekstu: Ugovor) dana 27. 06. 2005. godine. Na temelju Ugovora tuženik se obvezao tužitelju staviti na raspolaganje iznos od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika važećem na dan korištenja kredita. Kamata na kredit je ugovorena po kamatnoj stopi od 5,25 % godišnje. Rok otplate kredita ugovoren je u trajanju od 10 godina. Tužitelj je u cijelosti otplatio kredit tuženiku. Sukladno odredbi članka 6. Ugovora tužitelj je obvezan istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita jednokratno, unaprijed. Na temelju ove ugovorne odredbe tuženik je tužitelju dana 28. 06. 2005. godine obračunao i naplatio iznos od 1.636,28 kuna odnosno sukladno fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kuna za 1,00 euro iznos od 217,17 eura. Tužitelj nije s tuženikom pojedinačno pregovarao o sadržaju dijela odredbe članka 6. Ugovora koji se odnosi na jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Ista je kao takva unaprijed određena i implementirana u Ugovor koji sastavljen od strane tuženika. Tužitelj, kao potrošač, nije imao nikakav utjecaj na sadržaj dijela odredbe članka 6. Ugovora koji se odnosi na jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Navedena odredba, dakle, nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je kao takva, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročila očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača. Stoga je ista nepoštena odnosno ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Tuženik je temeljem navedene nepoštene odnosno ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva istu i naplatio. Time je tuženik stekao ne pripadajuću imovinsku korist. Tuženik je, kao nepošteni stjecatelj, dužan istu vratiti tužitelju zajedno

sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj se obratio tuženiku s zahtjevom za isplatu radi mirnoga rješenja ovoga predmeta. Međutim, tuženik je isti otklonio. Tužitelj tužbom zahtjeva da se utvrdi ništetnom dio odredbe članka 6. Ugovora koji se odnosi na plaćanje jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te da se obveže tuženika da tužitelju isplati iznos od 217,17 eura s zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana dospijeća pa do dana isplate. Slijedom svega navedenoga, a temeljem izloženoga činjeničnog stanja, predloženih dokaza i relevantnih odredaba zakona tužitelj je predložio naslovnom sudu da donese presudu.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe prigovor zastare. Budući da je tužba podnesena 20. svibnja 2026., a sporna naknada naplaćena je 28. lipnja 2005., razvidno da je nastupila zastara potraživanja sukladno odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, dalje u tekstu: ZOO) te tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka. Tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik osporava tvrdnju da tužitelj ima potrošačko svojstvo u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003, dalje u tekstu: ZZP/03). Status potrošača se ne presumira, već je teret dokazivanja da je ugovor sklopljen isključivo u privatne svrhe na tužiteljima. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod poslovnim brojem Gž-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva: „14. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Gž-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.) .“ Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Naime, tužitelj u tužbi navodi da je odredba članka 6. Ugovora o kreditu ništetna jer je suprotna načelu pravednosti i poštenja i da se jer se o toj odredbi nije posebno pregovaralo. Tužitelj također navodi kako je navedena odredba članka 6. Ugovora o kreditu nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/ 03). Tuženik osporava navode tuženika te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe članka 5. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Naime, jasno je da je tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi članka 6. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Također se ističe da su troškovi obrade kredita propisani u tarifnom stavku 6.2. Odluke o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (Odluka o visini naknada u poslovanju s građanima). Odredba članka 6. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima.

Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe članka 6. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ S obzirom na to da su ugovorne strane odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu sporazumno utvrdile iznos naknade, tuženik smatra da su troškovi obrade kredita uvjet davanja kredita, a taj trošak se osniva na troškovima koje je imao tuženik prilikom obrade kredita. Također se ističe da prema odredbi članka 59. st. 1. alineje 3. ZZP/03-a ugovor o zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima ugovora o zajmu koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U smislu članka 61. stavka 1. ZZP/03-a ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je korisnik kredita dužan platiti za odobreni zajam. Dakle, iz naprijed navedenih odredaba ZOO-a i ZZP-a 03 razvidno je da banka osim ugovorene kamate ima pravo naplatiti i druge naknade. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika . Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti jednokratnu naknadu na temelju odredbe člana 1022. stavka 2. ZOO-a i članka 61. ZZP/03-a. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Naime, prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. U stavku 3., točki 5. tog članka, propisano je: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (…) efektivne kamatne stope koje odražavaju ukupnu cijenu kredita, izračunate sukladno propisima Hrvatske narodne banke. Prema odredbi članka 174. Zakona o bankama, Hrvatska narodna banka može propisati jedinstveni način izračunavanja i

iskazivanja cijene kredita i depozita (efektivne stope iz članka 173. stavka 3. točke 5. i stavka 4. točke 5.). Na temelju tog članka Hrvatska narodna banka donijela je Odluku o jedinstvenom iskazivanju efektivne kamatne stope na kredite i depozite (Narodne novine broj 74/03). I nakon toga je Hrvatska narodna banka nastavila donositi odluke o iskazivanju kamatne stope, što čini i u trenutku pisanja ovog odgovora na tužbu (nasljednik Zakona o bankama je Zakon o kreditnim institucijama itd.). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Ako smatra da je potrebno, tuženik predlaže sudu da na temelju članka 12. stavka 2. Zakona o sudovima (Narodne novine 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22.) zatraži očitovanje (pomoć) Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni. S tim u vezi tuženik se poziva i na odredbu članka ZZP-a 03 kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, tuženik ističe da sukladno odredbi članka 84. ZPP-a 03 nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ovdje upućuje i na odredbu članka 296. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive .“ Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama kako je naprijed opisano, te je posljedično odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu s tužiteljem suglasno utvrdio uvjete kredita (iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. U presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU odlučio je: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu upravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Sud Europske unije je u presudi pod brojem C-186/16 (Andriciuc i dr. protiv Banca Românească SA), odlučujući o valjanosti valutne klauzule iz ugovora o kreditu, a u odnosu na tumačenje čl. 4. stavak 2. Direktive 93/13, je utvrdio da se odredba treba tumačiti na način da je

zahtjev za jasnom i razumljivom odredbom (formulacijom odredbe) ispunjen ako korisnik kredita odredbu razumije na formalnoj i gramatičkoj razini, „u pogledu njezina konkretnog dosega, “ na način da „prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, već može i procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.“ U točki 75. presude C-84/19 od 3. rujna 2020. (Profi cerdit Polska SA protiv QJ) Sud EU ponovio je pravni stav iz presude C-621/17 od 3. listopada 2019.: „Doduše, prodavatelj robe ili pružatelj usluge nije obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija“ i „početna naknada“. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno prižene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Nadalje, u presudi broj C-565/2021 od 16. ožujka 2023. (Caixabank SA protiv X), Sud EU utvrdio je: „Članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da je: za ocjenu jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe kojom se predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva nadležni sud dužan provjeriti, s obzirom na sve relevantne činjenične elemente, je li zajmoprimcu omogućeno da procijeni ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, shvati prirodu usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene navedenom odredbom i provjeri da ne postoji preklapanje među različitim troškovima predviđenim ugovorom ili među uslugama za koje se oni naplaćuju.“ Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču. Navodi tuženika iz ovog odgovora na tužbu potvrđeni su sudskom praksom sudova u Republici Hrvatskoj. Tako je Županijski sud u Splitu u presudi pod poslovnim brojem Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023. preinačio prvostupanjsku presudu sa sljedećim obrazloženjem: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predočeni razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan “. Županijski sud u Splitu u presudi Gž-1215/2020-2 od 24. veljače 2021. u bitnome je isto odlučio. Županijski sud u Splitu također je presudom Gž-230/2023 od 9. veljače 2023. u istovrsnom sporu odbio tužbeni zahtjev, obrazlažući: „Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti

ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi. Nadalje, Trgovački sud u Osijeku u presudi pod poslovnim brojem P-2/2021 od 28. travnja 2022. odbio je tuženi zahtjev za utvrđenje „ulazne naknade“ ništetnom sa sljedećim obrazloženjem: „Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan. “ Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi pod poslovnim brojem Pž-2437/2022 od 24. svibnja 2023. godine potvrdio je presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021, obrazlažući: „28. Naime, odredbom čl. 173. st. 1. Zakona o bankama („Narodne novine“ broj 84/02) propisano je kako je banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz st. 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. 29. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. “ Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Naime, troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta. Slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu. Zaposlenik tuženika također pruža podatke klijentu o očekivanoj kreditnoj sposobnosti klijenta i dokumentaciji koju je potrebno pribaviti radi daljnje obrade kredita. Na ovaj stadij obrade tuženik troši minimalno vrijeme od 30 minuta. Slijedi stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u tuženikovu aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje nadležnom tijelu tuženika. Ovaj stadij obrade s opisanim radnjama traje minimalno 2 sata. Također, prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se potom predmetu prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Minimalno vrijeme potrebno za rad naveden u ovoj i prethodnoj točki iznosi 2 sata, (no ono često može biti i duže zavisno o broju i vrstama instrumenata osiguranja plaćanja). Slijedi pozivanje korisnika kredita na sklapanje

ugovora, priprema isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita, a ukupno minimalno trajanje ovog stadija iznosi 1 sat. Navedenom treba dodati i trošak odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office“), a on podrazumijeva: (i) otvaranje kreditne partije s provjerom ovlaštenja za odobravanje kredita, (ii) provjera da li je ovlaštena osoba potpisala isplatni nalog (u trajanju obje stavke od 30 minuta). Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: (iii) provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, (iv) za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena (v) provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom ovlaštenja, (vi) provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta (tj kontrola usklađenosti), (vii) u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, (viii) provjera postoji li potpisan isplatni nalog (kontrola pravnog savjetnika, dva potpisa djelatnika odjela maloprodajne mreže), (ix) najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, (x) unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, (xi) ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, (xii) slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), (xiii) unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom. Ukupno vrijeme rada po ovim točkama se može procijenit na daljnjih 1 do 2 sata vremena. Zbog naprijed opisanih troškova tuženika ne bi se mogle primijeniti niti presude Suda Europske unije broj: C-224/19 i broj: C-259/19 jer naknada radi obrade kredita odgovara troškovima tuženika. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Konačno, tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. ZOO-a. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-26000048576/2005 od 27. lipnja 2005., te je saslušana tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju provedenog dokaznog postupka te na temelju analize i ocjene svakog dokazan posebno i svih dokaza skupa, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva te je stavljan prigovor zastare utuženog potraživanja.

6. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna. Također nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-26000048576/2005 od 27. lipnja 2005., zatim da je iznos kredita 23.000,00 CHF, da je kamatna stopa 5,25% te da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva 1,5% od iznosa odobrenog kredita, jednokratno unaprijed.

7. Dakle, sporna je valjanost članka 6. iz Ugovora o kreditu.

8. Iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da je Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita zaključila 2005. godine. Kredit je korišten za adaptaciju stana, radi se o stanu u kojem živi sa svojom obitelji. U vrijeme zaključenja Ugovor nije imala nikakav obrt niti je bila član trgovačkog društva. Glede samog Ugovora o kreditu tužiteljici je bilo bitno da joj odgovara iznos novca koji će dobiti i rok otplate kredita i rate kredita. Glede članka 6. Ugovora koji govori o naknadi za obavljanje bankarske usluge, nikakve posebne rasprave niti razgovora u tom smislu prije potpisa Ugovora nije bilo. Stoga tužiteljica nije znala niti temeljem čega niti zbog čega plaća naknadu za obavljanje bankarske usluge i nije znala temeljem čega se određuje visina. Radilo se o tipskom ugovoru koji je potpisala po principu "uzmi ili ostavi", nije mogla mijenjati bilo koju odredbu iz Ugovora ukoliko joj ne bi odgovaralo, a posebno članak 6. iz Ugovora joj nije odgovarao. Međutim, nije mogla utjecati da se taj članak iz Ugovora promijeni jer banka na to ne bi pristala. U uredu kod javnog bilježnika nije bilo nikakvih objašnjenja od strane bilježnika nego su samo ovjereni potpisi. Naknada iz članka 6. Ugovora tužiteljici je skinuta odmah prilikom realizacije kredita. Pri zaključenju Ugovora o kreditu bilo je govora samo o iznosu koji će joj dati banka po osnovu kredita i o visini kamate. O naknadi za obavljanje bankarskih usluga nije bilo niti jedne riječi.

8.1. Iskaz tužiteljice sud je prihvatio kao vjerodostojan obzirom da je potvrdio bitne sastojke iz Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog postupka.

8.2. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je koristila kredit za adaptaciju stana u kojem živi s obitelji te da u vrijeme zaključenja Ugovora nije imala niti obrt niti je bila član trgovačkog društva, stoga je zaključeno da je tužiteljica u vrijeme zaključenja Ugovora imala status potrošača.

9. Uvidom u Ugovor o kreditu te iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da se radi o tipskom ugovoru.

10. Po članku 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11,78/11, 78/15, 29/18, 126/21 – dalje ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom tipskom ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

11. Po članku 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1.propisujeda se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3.istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

14. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

15. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 1,5% od iznosa kredita.

16. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužiteljice kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarala o nikakvoj naknadi za obradu kredita niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

17. Dakle, sud cijeni da je tužiteljica sporni Ugovor mogla samo prihvatiti ili ne prihvatiti.

18. Sud cijeni da je tužiteljica sukladno članku 3. ZZP-a potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

19. S obzirom da je tužiteljica temeljem članka 6. predmetnog Ugovora platila tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužiteljice, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

20. I odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Slijedom navedenoga, sud je usvojio tužbeni zahtjev u dijelu na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 6. Ugovora.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

23. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu pobliže opisanom u izreci, a tuženik tijekom postupka nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, stoga je riješeno kao u izreci.

24. Odluka o zateznim kamatama se temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Prigovor zastare nije osnovan.

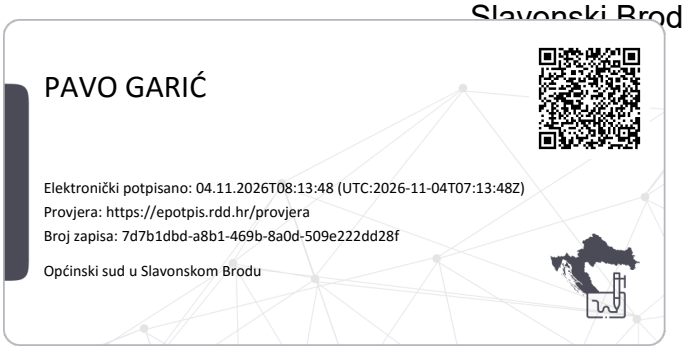
26. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

27. Sukladno članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) odlučeno je o troškovima postupka. Tuženik je dužan naknaditi parnični trošak tužiteljici u iznosu 511,64 eur koji troškovi su osnovani i sukladni Odvjetničkoj tarifi, a sastoje se od konferencije sa strankom u iznosu 100,00 eur prema Tbr.35 OT,sastava zahtjeva za isplatu u iznosu 50,00 eur prema Tbr.32.točka 1.OT, sastav dopisa u iznosu 50,00 eur prema Tbr.37.točka 1.OT, satava tužbe u iznosu 50,00 eur prema Tbr.7.točka 1.OT, sastava podneska 13. kolovoza 2026. u iznosu 50,00 eur prema Tbr.8.točka 1.OT, zastupanja na ročištu 21. listopada 2026. u iznosu 50,00 eur prema Tbr.9.točka 1.OT, pristup na ročište za objavu presude u iznosu 25,00 eur prema Tbr.9.točka 3.OT, materijalni trošak (uredski materijal) u iznosu 5,00 eur

prema Tbr.44 OT, PDV iznosi 95,00 eur. Tužiteljici je dosuđen i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu ,6,64 eur te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu 30,00 eur.

28. Stoga je odlučeno kao u izreci.

Slavonski Brod, 4. studenoga 2026.

Sudac
Pavo Garić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, u tri istovjetna pisana primjerka.

Broj zapisa: **9-3088f-9af64**

Kontrolni broj: **0e68a-b6a2b-7012e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.